

Apám kertjében

NAPÁLDOZÓ

apám kertjében,
elhalt a kaszasuhogás,
égi vér ragyog a levélen,
s mint Krisztus sebét szent Tamás,
megtapintom a vén fák kérgét:
körte, meggy, szilva, őszibarack;
apámat régen eltemették,
de fái gyümölcsöt ontanak,
nem vagyok apátlan velük mégsem,
ki elment, ím, föltámadott:
Őt látom a varasult fényben,
ahogy hiánya fölsajog.

NEM ÉRTETTÜK MI

egymás nyelvét,
igen-re nem csattant, nem-re igen,
míg meg nem gyötörte az öregség,
(gyötörte s törte is istenesen),
s Isten kinek a száján volt mindig,
akkorra lelkéig ért már, határ
nélkül előntötte, a szívéig,
megcsendesülten Istenben állt,
gyámoltalan és halálíig fosztva,
akár egy almafa szüret után,
csupált ágakkal meg-meginogva,
nem keményen, büszkén, mint hajdanán.

EKKOR MÁR

beszélni tudtunk volna
emberi nyelven, két gyötrött magyar,
ekkor már hinni is tudtunk volna
egymásban, értvén, hogy ki mit akar,
főzhattünk volna pálinkát együtt,
ültethettünk volna csemetefát,

oszlathattuk volna a bajt, mi felgyűlt,
meghányva-vetve, hogy kinek mi fáj,
ekkor már család is lehettünk volna,
apa és fiú, az ő fia,
nem külön borongva, csatangolva, —
ám ekkor kellett épp meghalnia.

KEMÉNY VOLTÁL, APÁM,

konok és zsarnok,
neved csak hallotta, már sirt anyám,
hajtott a féktelen indulat, hajtott,
s ha értél, hát hová, egyáltalán?
Legdrágább kincseid világnak szórtad,
pátyoltál lim-lomot, giz-gazokat,
virágaid, ha voltak, koholtak,
eltapostad te a virágokat.
Ki voltál átok ránk — dúlt életeddel
voltál az magadnak százszorosan,
hová értél hát, féktelen ember,
csőd-ember? Odalent nyugalmad van?

BÁNT EZ A NAPFÉNY,

most, februárban,
takaróznék most ködökbe inkább,
vacognék inkább most hósubában,
szívnék bár kód-füstöt, mint cigarettát.
Így illenék ez hozzád, apám, most,
s hozzám is, ki végre előcibállak,
hisz maradt utánad akkora káosz,
füst és kód, azon át ember nem láthat.
Hiába akarnék én rendet tenni
dolgaiddban, miket félben-szerben
itt hagytál — millió törmelék, semmi
nem maradt utánad egészben, egyben.

TE, AKI PAPOK KÖZT

nevelkedtél,
hogyan csúfolhattad meg így az Igét?
hogyan csúfolhattad meg a Teremtést?
Égre kiált ez a tenger MIÉRT.
Lázadóvá tetted egész családot,
s röhögtél, amikor karóba dőltek.
Lettél az Úr szemén akkora hályog,
amelytől nem látta ő sem a Földet.
Magát az Istent keverted hírbe
léteddel előttünk, feloldozást
ha tőlünk kapnál is — Ő megbocsát-e?
Kék villogás az ég, az Úr-palást.

ÉLVE LOPTAD EL

magadat tőlem!
Ha háborúban halsz, meggyászollak,
s fényesen élhettél volna időmben,
mert valahogy mindig élők a holtak.
Ha infarktust kapsz fiatal korban,
bika öklel fel, vagy vonat gázol,
vagy bárhogy végzed is: bármilyen sorsban
jobban megnyugszom, s így nem hiányzol.
Élőt gyászolni és préselt ajkkal
hallgatni évekig — micsoda szégyen!
Bármi halált halsz fiatal korban —
fényesen élhettél volna időmben.

FEJEM AZ ÖKLÖMÖN,

cigaretám
parazsa hanyadszor ég a kezemre!
Fiam van, lányom, egyetlen mátkám,
s hitem, hogy nem szorulok kegyelműkre.
Apám, mint magzatot, én szüllek téged
azzal, hogy dolgaid, arcod bemérem.
Kisdedem vagy már, kit mindentől féltek.
Futkározz hát bennem pitypangos réten.
Étetlek szivemből. Italod: vérem.
Te élsz föl engem már vétkeiddel.
Vétkeidet, apám, ím, megítéltem.
A többit döntse el maga majd Isten.

ODA A LEGENDA . . .

Feleszmélünk,
feláll a fű is, ha megtaposták.
Fiak, apák, így, egymásból élünk,
s egymás ellen, mint barbár hordák.
Napáldozó apám kertjében.
Elhalt a kaszasuhogás.
Égi vér ragyog a levélen,
s mint Krisztus sebét szent Tamás,
megtapintom a vén fák kérgét:
körte, meggy, szilva, őszibarack.
Apámat régen eltemették,
de fái gyümölcsöt ontanak.